

De droom van Monnica

Jan Proos

Dit materiaal is onderdeel van het compendium christelijk leraarschap dat samengesteld is door het lectoraat Christelijk leraarschap van Driestar hogeschool. Zie ook www.christelijkleraarschap.nl.

Samenvatting	Augustinus was negen jaar toevoorder bij de sekte van de Manicheeërs. Dit artikel gaat over de droom van Monnica (Augustinus' moeder). Zij zag deze droom als een goddelijk teken dat het goed zou komen met Augustinus.
Bronvermelding	Proos, J.P. (2010) De droom van Monnica. In: Aan de slag met Augustinus, Bronnen van inspiratie - deel 2 (pp. 57-59) Gouda: Lectoraat Onderwijs & Identiteit
Thema *	Inspiratiebronnen
Gebruik **	Hart
Plaatsingsdatum	2010
Gerelateerde artikelen	n.v.t.
Trefwoorden	Loslaten, betrokkenheid, wegwijzer, Monica

* In het compendium wordt al het materiaal verdeeld over de acht thema's van christelijk leraarschap: *onderwijs, inspiratiebronnen, leraar, leerling, leerstof, didactiek, schoolteam, leidinggevend*.

** Het materiaal kan gebruikt worden als onderbouwing en visievorming (*hoofd*), bezinning en reflectie (*hart*) of biedt concrete handreikingen en voorbeelden (*handen*).

Tekst 13 De droom van Monnica

Augustinus heeft in zoektocht naar de waarheid negen jaar doorgebracht als toehoorder bij de sekte van de Manicheeërs. Ze vormden een relatief kleine, meestal hoogopgeleide groep christenen die probeerden tot inzicht te komen. Daarbij hadden ze de leer van de Schrift vermengd met de leer van Mani, die leerde dat er een scheiding was tussen goed en kwaad, tussen licht en duister. Augustinus was wel geïnteresseerd, maar werd niet ingewijd tot lid. Toen ze de oorsprong van het kwaad aan hem niet konden uitleggen, heeft hij de contacten verbroken. Moeder Monnica was bijzonder bedroefd dat haar hooggeleerde zoon vastzat in de strikken van deze sekte. Ze werd echter verblijd door een droom die ze zag als een goddelijk teken dat het nog goed zou komen. Maar haar geduld werd wel negen jaar beproefd.

XI Monnica's droom

En Gij staakt Uw hand uit van de hoogte en uit deze diepe duisternis hebt Gij mijn ziel uitgerukt, daar mijn moeder, die U aanhing, voor mij tot U weende, meer dan moeders wenen over de lichamelijke dood van hun kinderen. Want uit het geloof en de geest, die zij van U had, zag zij mijn dood en Gij hebt haar verhoord, Heere. Gij hebt haar verhoord en haar tranen niet veracht, toen die uit haar ogen vloten en de aarde bevochtigden op iedere plaats haar gebed: Gij hebt haar verhoord. Want vanwaar was die droom, door welke Gij haar vertroost hebt, zodat ze er in toestemde bij mij te wonen en met mij in huis aan dezelfde tafel te eten, wat ze aanvankelijk niet wilde uit afkeer en verfoeiing van mijn godslasterlijke dwaling? Zij dan droomde, dat ze op een houten richtlat stond en dat een blinkende jongeling tot haar kwam, die haar blij toelachte, hoewel zij droefvig was en van smart uitgeput. En toen hij haar de oorzaak van haar droefheid en haar dagelijkse tranen vroeg - om haar te onderrichten, zoals dat gemeenlijk geschiedt in zulke droomgezichten en niet om zelf ingelicht te worden - en zij antwoordde, dat ze weeklaagde om mijn ondergang, gebood hij haar en spoorde haar aan - opdat ze onbekommerd zou zijn - er acht op te geven en te zien, dat, waar zij was, ook ik mij bevond. En toen zij daarop acht gaf, zag ze mij naast haar op dezelfde richtlat staan. Vanwaar kwam dit anders dan daarvandaan, dat Uw

oren geneigd waren tot haar hart, o Gij Goede en Almachtige, die zó zorgt voor een ieder van onze, alsof Gij alleen voor hem zorgt en zó voor allen, alsof Gij voor ieder afzonderlijk zorgt?

En ook dit kwam van U, dat, toen ze mij die droom verteld had en ik hem zo trachtte uit te leggen, dat veeleer zij er niet aan moest wanhopen, eens te zullen worden wat ik was, dat ze toen terstond zonder enige aarzeling zei: "Neen; want tot mij werd niet gezegd: waar hij is, daar bent ook gij; maar: waar gij bent, daar is ook hij." Ik belijd U, Heere, mijn herinnering, voorzover ik het mij weer voor de geest kan roepen: dikwijls heb ik het uitgesproken, dat ik door dat antwoord van U, dat Gij mij door mijn moeder, terwijl ze niet sliep, gaf en waarbij zij door de zo voor de hand liggende valse uitlegging niet in de war gebracht werd, maar zo snel zag, wat juist was - wat ik, voordat zij het zei, niet gezien had - ook toen meer geroerd werd dan door de droom zelf, waardoor aan de vrome vrouw een vreugde, die haar eerst zoveel later ten deel zou vallen tot vertroosting in de bekommering, waarin ze toen verkeerde, zo langen tijd te voren voorzien werd. Want er volgden nog bijna negen jaren, gedurende welke ik mij in die grondeloze modder en in de duisternis van de dwaling wentelde, hoewel ik me dikwijls trachtte op te heffen, maar dan nog dieper neergeworpen werd: en intussen hield toch die kuise, vrome en ingetogen weduwe - zoals Gij ze bemint - in wie de hoop wel levendiger geworden was, maar die niet vertraagde in tranen en smeekbeden, niet op in al de uren van haar gebeden over mij te weeklagen tot U en haar gebeden kwamen voor Uw aanschijnen toch liet Gij nog toe, dat ik me in die duisternis wentelde en door haar omhuld werd.

Vragen:

1. Is Monnica niet te vasthoudend geweest met haar zoon? Je moet als ouders toch leren loslaten? Wat is de balans tussen geestelijk vasthouden en loslaten?
2. Moeder Monnica werd vertroost door een droom. Ken je meer voorbeelden uit de Bijbel dat dromen wegwijzers waren? Kun je zeggen dat dromen nog diezelfde functie hebben?
3. Hoe kun je aan kinderen duidelijk maken hoe ze de boodschap van God voor hun leven kunnen verstaan? Heb je ervaringen met kinderen rondom dit onderwerp?
4. Er is in de kerk verscheidenheid en daar hebben we in de christe-

lijke scholen ook mee te maken. Hoe gaat jullie school daar mee om? Wat zijn de resultaten?

5. Hoe kun je de christelijke identiteit van de school vasthouden als de betrokkenheid van ouders en kinderen op het christelijk geloof afneemt?
6. Leert de houding van Monnica ons iets over onze houding die we moeten innemen ten opzichte van (jonge) mensen die afscheid nemen van het christelijk geloof? Moeten we dan ook dromen verwachten?